SUCCESS
i bakning
är Säker
om du
begagnar
MAGIC
BAKING
POWDER
Det innehåller intet alum och lämnar ingen elak smak

DEN VISSNADE ROSEN

ELLER

RÖVAREANFÖRAREN I HOLAVEDEN

SVENSKT ORIGINAL

(Forts. fr. föreg. nr.)

Rövareanföraren var en mycket elegant ridkostym, och han förde sig så nobelt, att var och en, som mötte de båda ryttarna, ovillkorligen måste taga honom för att vara en av traktens adelsmän med sin ridknekt.

— Och det är din övertygelse, att Petter Västgöte ämnar anfalla greven på Thorsholm, då denne reser genom Kolmården, yttrade Alban och styrde sin häst närmare Olle Tvärviggs.

— Jag är fullkomligt säker därpå, svarade denne, och man kunde se, hur ögonen sköto blixtar av hat, då han hörde sin fiendes namn. Jag har er ovetande låtit spionera icke blott på Storm-Jonas, vilken jag fruktar, därför att han traktar efter ert liv, utan också på Petter, vilken är i komplott med honom. Jag har dessutom själv en gång oplockad med den fördömde västgöten och skulle ingenting högre önska än att få honom i mitt våld ännu en gång.

Han beledsagade dessa sista ord med en åtbörd, som var betecknande, men från anförarens ögon framsköt en varnande blick.

— Inga oförsiktigheter bara, sade han allvarligt. Låt mig slippa att ännu en gång upprepa det. Kunnen I då aldrig lära eder att nöja eder med mindre än att sönderslita eder inbördes? Om en felar, så är väl icke detta anledning till att göra så med. Försvare sig var och en, så gott han kan, men skyn att utgjuta blod i onödan.

Han stötte sporrarna i sin häst och red ett stycke förbi sin följeslagare.

Olle Tvärvigg mumlade något i skägget, som Alban icke kunde höra, men följde sin herre med ett uttryck i blicken, som vittnade om att han skulle göra det, om det än bure av mot själva döden.

De hade uppnått Kolmården. En isande nordanvind mötte dem och drog hvinande över den vidsträckta slätten samt skördade de sista löv, som höstfrosten ännu lämnat kvar på träd och buskar.

Alban svepte sin kappa tätare omkring, medan hans blick spanande flög in i den mörka skogen, vilken utbredde sig framför honom.

Han stannade vid skogsbrynet och, vändande sig till Olle, frågade han:

— Vet du, vilken plats Petter valt för sitt bakhåll?

— Icke bestämt, men säkert är det vid den stora hålvägen. Platsen är den mest lämpliga, ty vägen kröker sig om ett berg, vid vars sida skogen är sårdeles tät, och bland busksnåren finnas förträffliga gömställen. Jag vill våga mitt huvud på, att Petter valt denna plats framför alla de övriga i denna vildmark, svarade Olle.

— Låtom oss då skynda framåt, sade Alban och sände en blick upp mot skyn. Solen skred mot sin nedgång, och det skulle icke dröja många timmar, innan mörkret inträdde.

Då de kommit i närheten av stora hålvägen, togo de båda ryttarna av inåt skogen åt motsatt sida om den hårda landsvägen, på det att hovslagen icke skulle höras, i händelse Petter Västgöte med sina banditer lagt sig i försåt i det smala passet.

Medan Alban undersökte sina pistoler smög Olle Tvärvigg över på andra sidan av landsvägen, och ömsom krypande, ömsom smygande nedhukad och med ljudlösa steg, närmade han sig hålvägen, där han förmodade, att Petter Västgöte höll sig fördold. Han ville förvissa sig om, att denne verkligen var där, och sedan skynda samma väg tillbaka till den plats, där han lämnat sin anförare.

Efter en halvtimmes besvärlig vandring hade han uppnått den höga bergåsen, längs vilken ett nästan ogenomträngligt snår av buskar och kullblåsta träd sträckte sig och till ytterlighet försvårade ett framträngande i det smala passet.

Olle gömde sig vid sidan av berget. Han höll sin dolk mellan tänderna, medan han på händer och fötter smög sig nedåt. Helt nära intill landsvägen låg en väldig sten. Marken däromkring var mycket vattensjuk, och där växte en hel skog av videbuskar. Olle tyckte sig höra ljudet av dämpade röster. Han kunde ingenting se, men han tvivlade intet ögonblick på att Petter Västgöte dolt sig bakom den stora stenen.

Att smyga sig närmare vågade han icke, ty han kunde lätt bliva bergärkt. Petter var vaksam, — det kände Olle till sedan gammalt, — dock ville han icke gärna vända om, innan han ägde visshet. Han såg ingen annan utväg än att försöka uppnå bergets spets för att därifrån kunna blicka ned i det sumpiga passet. Det var ingen lätt sak, men Olle var vig och kröp som en katt. Han hade också snart uppnått en plats, från vilken han hade fri överblick icke blott av landsvägen utan även av hålvägen och dess närmaste omgivning.

Hans förmodan visade sig vara riktig. Petter Västgöte jämte två andra karlar hade gömt sig bakom stenen. Det var tydligt, att de skaffat sig underrättelse om, vid vilken tid greven på Thorsholm skulle komma. Olle insåg, att han ingen tid hade att förlora, och skyndade sig därför tillbaka.

— Ingen tid att förlora, herre, ropade han, så snart han hunnit ned till den plats, där han lämnat sin häst. Petter vädrar redan byte, och då kan det icke vara så långt borta.

— Till häst då, kommenderade Alban och var med ett språng uppe i sadeln.

De redo inne i skogen men icke längre än ett stenkast från vägen. De hade likväl icke hunnit långt, förrän ett skott genljöd mellan bergen.

— I galopp, ropade då rövareanföraren och stötte sporrarna i sin hästs sidor; denne satte av över småbuskarna, som skilde dem från landsvägen, och inom några ögonblick flögo de båda ryttarna framåt, så att eldgnistor sprakade kring hästarnas hovar.

Emellertid hade flera pistolskott lossats, och borta från stora hålvägen höjdes höga rop på hjälp.

Man kunde icke se, att Albans häst berörde marken med sina fötter, och det hade icke förflutit många minuter, innan han tillryggalagt den sträcka, som skilde honom från platsen för överfallet.

Ett nästan fullkomligt mörker härskade i skogen, men vid skenet från tvenne vagnslyktor såg Alban ett ekipage, som höll mitt på landsvägen; en lång, mager man med en fulländad bovfysionomi höll hästarna, vilka, uppskrämda av skotten, oupphörligen stegrade sig.

Vid sidan av vagnen låg en till utseendet livlös man; hans panna var blodig, och med sin krampaktigt slutna hand fasthöll han ännu tömmarna; det var tydligen körsvennen, som fallit för det första mördande skottet, banditerna lossat.

I samma ögonblick som Alban och Olle Tvärvigg anlände till platsen, var Petter Västgöte sysselsatt med att rycka en äldre man ur vagnen, medan en av banditerna var inbegripen i slagsmål med en yngre, vilken medföljde den resande i egenskap av betjänt.

Vid de båda ryttarnas ankomst släppte den av banditerna, som höll hästarna, tygeln och ämnade fly. Hästarna skyggade därvid åt sidan, och vagnen stjälpte, men Olle Tvärvigg, som genast bemärkte banditens avsikt, fyrade av en av sina pistoler mot hans huvud och fattade själv hästarnas tygel för att hindra dessa att falla i sken.

Petter Västgöte, som var mest angelägen om att hinna plundra den resande, vände sig dock hastigt mot de angripande, vilka mörkret hindrade honom från att igenkänna; men han gav eld på måfå och genomborrade med sitt skott Albans kappa. Vid skenet av skottet hade Petter hunnit att igenkänna rövareanföraren i Holaveden, och ett ögonblicks förvirring intog honom, så att han genast släppte sitt tillämnade offer, vilket sanslöst föll ned vid hans fötter.

Men han behövde icke många minuter för att hämta sig från sin överraskning. Han insåg, att hans forne chef skulle göra processen kort med honom, om han råkade falla i hans händer. I vad avsikt Vilde än befann sig på platsen, så hade Petter intet annat att göra än att fly eller kämpa på liv och död, det var klart för honom; men att fly nu, då han gjort sig så säker på ett gott kap, var mer än harmligt; å andra sidan fann han det icke rådligt att inlåta sig i strid med en man, vars styrka han kände till. Vilde gav icke efter för tre karlar, och Petter hade blott en till sitt förfogande, ty den stackars Räven hade tydligen fått nog av leken.

Petter Västgöte vände sig om för att se efter sin andre kamrat, men denne hade, gynnad av mörkret, redan smugit sig bort. Vid denna upptäckt kunde han icke återhålla en högljudd ed.

Plötsligt skingrade sig molnen något litet, och en månstråle belyste för ett ögonblick den hemska scenen. Petters blick föll då på den resandes väl försedda kappsäck, som låg mitt framför honom på vägen. Han böjde sig ned för att rycka den åt sig och sedan fly, men ett slag av Albans pistolkolv gjorde honom maktlös. Han uppgav ett rop av raseri och ville störta sig på sin förre anförare, men Alban höll mynningen av sin pistol för hans panna.

— Rör dig icke, skurk, försåvitt livet är dig kärt, ropade han med en stämma, som kom västgöten att darra.

Men då nalkades Olle Tvärvigg, vilken äntligen lyckats få hästarna lugna och bundit dem vid ett träd vid vägkanten. Han såg sin anförare, som med höjt vapen stor framför Petter, men han såg också, att denne oförmärkt slöt fingrarna omkring sitt dolkfäste, beredd att rusa Alban in på livet.

— Tryck av, herre, ropade han, men Petter hade kastat sig åt sidan innan Alban hann efterkomma uppmaningen. Kulan snuddade blott vid hans högra öra.

Som en tiger rusade han därpå mot Alban, med den breda dolken riktad mot dennes hjärta, men rövareanförarens utomordentliga vighet räddade honom undan det mördande hugget. Snabb som blixten sprang han tillbaka, och Petter, som i blint raseri rusade framåt, snavade över den mördade körsvennens lik och föll framstupa.

Då kastade Alban sig över honom, och inom ett ögonblick var han avväpnad.

— För andra gången skänker jag dig livet, sade rövareanföraren, i det han steg upp. Du har tre minuter att försvinna på.

Den vapenlöse sprang upp, men nu var det Olle Tvärvigg, som med sina armar omslöt honom bakifrån.

— Icke ännu, ropade han. Jag har att hämnas vackra Elin, jag.

Och ansträngande sig till det yttersta, försökte Olle att tilldraga en fin snara, vilken han kastat kring Petters hals.

Men innan Olle kom att utföra sin avsikt, hade Petter gjort sig fri från hans tryckande omfamning och slungat honom över till andra sidan av landsvägen.

Förbittrad ända till ursinne, lade Olle an med sin pistol och gav eld.

— Jag tyckte icke, att du var värd en ärlig kula, ropade han.

Ett gapskratt svarade honom inifrån småskogen, dit Petter hade flytt.

Olle var så uppbrakt, att han slog sönder sitt vapen.

— Åter ett ypperligt tillfälle förlorat, sade han med en sidoblick på sin anförare, vars obegripliga skonsamhet han icke kunde förklara.

Alban lät icke höra honom. Han hade redan börjat att undersöka den resande, vilken icke var någon annan än greve Sebastian Gyllenton.

Greven hade erhållit ett djupt sår i högra sidan av bröstet, ur vilket blodet ymnigt strömmade. Han hade lidit stor blodförlust, och det var först efter en stunds ihärdigt arbete, som Alban kunde bringa honom åter till sans.

Emellertid hade Olle Tvärvigg med tillhjälp av grevens betjänt rest upp vagnen, vilken legat kullstjälpt vid vägkanten, och åter spännt för hästarna, varefter man med stor försiktighet placerade greven i vagnen.

Alban befallde betjänten, vilken tycktes vara en rask och förståndig gosse, att taga plats vid grevens sida i vagnen för att vara tillhands, ifall det behövdes, och Olle Tvärvigg fick tjänstgöra som körsven i den fallnes ställe.

— Du kan under tiden sätta ihop någon historia, som kan passa för dig och mig, då du kommer till Thorsholm. Jag begiver mig genast åstad att skaffa en läkare, vilket greven synbarligen är i stort behov av, sade Alban sakta till Olle, i det han steg till häst.

— Men om greven dör under vägen, viskade Olle bekymrad.

— Äh, så farligt tror jag icke, att det är. Kör emellertid mycket försiktigt, och om det är av nöden, så dröj vid nästa gästgivaregård. Jag skall emellertid i sporrstreck begiva mig i förväg och sända bud till slottet. Du måste emellertid ansvara för greven, vars liv är mig i mer än ett hänseende av stor vikt; det skall och måste räddas, förstår du.

— Att förstå är en sak, men att kunna är ett annat. Åtminstone skall det ej bli mitt fel, om greven dör, svarade Olle och fattade tömmarna.

Alban log. Han var säker på, att han icke kunnat lämna greven i säkrare förvar, ty då Olle visste, att grevens liv var av intresse för hans herre, så skulle han också göra allt för att bevara det, hur litet han i övrigt frågade efter greven.

Medan Olle körde mot närmaste gästgivaregård, sprängde Alban med en otrolig snabbhet över östgötaslätten. Alla som sågo ryttaren på den svarta fålen, frågade sig ovillkorligen om det var en vanlig människa, som så vilt flög framåt, med en hastighet, som liknade blixtens. Han hann knappast bliva synlig, förrän han åter var försvunnen, lämnande efter sig en sky av damm.

I ett nästan fullständigt utmattat tillstånd anlände greven till Thorsholm.

På slottet hade man av en främling blivit underrättad om det ränförsök, för vilket greven varit utsatt på Kolmården, och i anledning härav rådde den största uppståndelse på slottet.

Grevinnan Cecilia rörde upp både himmel och jord, och hennes förra förskräckelse för rövarena i Holaveden stegrades nästan till vansinne.

Under sådana förhållanden kom hon sig icke för att vidtaga någon enda behövlig åtgärd, och icke heller stod det bättre till med unga greven. Han tycktes helt och hållet tappat huvudet, så snart händelsen blev bekant.

Den som bäst av alla behöll besinningen, var miss Tweens, och det var hon, som föranstaltade om de anordningar, som borde iakttagas.

Marian tvekade icke ett ögonblick, om vad hon borde göra, utan reste genast för att möta sin onkel.

Och det var hennes ömma omsorger, som greven i första hand hade att tacka för, att han utan ännu större kraftförlust lyckligt anlände till slottet.

Biträdd av Molly, tog Marian en verksam del i vården om greven, och de båda unga damerna turade om vid hans sjukbädd. Aldrig förr hade greven varit omhuldad av ömmare händer eller åtnjutit en sorgfälligare vård, och han såg också helst, att inga andra sysslade omkring honom.

Grevinnan kom titt och ofta upp i sjukrummet, men hon förde alltför mycket oro med sig, och greven var mer än vanligt otålig, det hade de unga sjuksköterskorna bäst tillfälle att erfara; grevinnan hade även mycket att bestyra med försvaret mot rövarna, som hon nu fann av nöden att ordna.

Hon beklagade sig högljutt över fridstörarna, vilka obehindrat fingo utföra sitt dåd. Denna klagan föranledde Marian att helt ironiskt framställa det förslaget, att Paul borde ställa sig i spetsen för att gripa rövarena, och att detta var det minsta han kunde göra för att lugna sin mor, som vid hans hemkomst fäst så stora förhoppningar.

Det var icke svårt för grevinnan att begripa anspelningen, men hon var klok nog att dölja den harm hon erfor därvid. Hon måste dock inom sig erkänna, att den unga flickan ägde skäl för sin bitterhet, ty Pauls mod var icke mycket att bygga på, så snart det visade sig bliva allvar i leken.

På bröllop var under närvarande omständigheter icke att tänka, och ingen var gladare åt de tillskyndade uppskoven än Marian. Hon var glad för var dag, som förlängde hennes frihet.

Marian och Molly hade icke haft tillfälle att meddela sig med varandra om ränförsöket mot greven, men båda hyste den föreställningen, att det hade begåtts av Vildes folk; dock ville ingendera av dem erkänna detta ens för sig själv. Miss Tweens hyste numera intet tvivel om den mörke främlingens identitet med den beryktade rövareanföraren, dock kunde hon omöjligen fatta, att han vore någon vanlig äventyrare i stånd att begå det dåd, som här förelåg.

För den var det ännu obekant, vem den unge ädlingen var, som räddade greven. De hade ännu blott betjäntens berättelse om händelsen till stöd för sina gissningar, och denne uttömde sig i lovord om den elegante främlingen, vars tapperhet både han och greven hade att tacka för sina liv.

— Han är en hög officer, så mycket är säkert, slutade betjänten.

Emellertid väntade man med otålighet på främlingen och den läkare denne lovat att anskaffa.

Men detta hade sig icke så lätt på en avlägsen trakt och på en tid, då kommunikationerna icke voro de lättaste.

Alban hade måhända på närmare håll kunnat finna en läkare, men han leddes av ett hemligt intresse, då han reste den betydligt längre vägen för att hämta doktor Sager.

Men hans häst var en ypperlig springare, och på en jämförelsevis kort tid tillryggalade han den långa vägen.

Emil befann sig i sitt hem; han hade ännu icke begivit sig till Lund.

Fru Sager arbetade som en myra ifrån morgon till sena kvällen. Hon befann sig i bekymmersamma omständigheter men ville i det längsta hålla det dolt för sonen, vars tillgångar voro ytterst små. På inga villkor finge han ana, hur många försakelser modern underkastade sig för glädjen att i hemmet en tid få äga den älskade sonen.

Men för sin gamla trotjänarinna utgöt hon dock stundom sin oro för framtiden och beklagade sin oförmåga att hjälpa sin älskling.

— Var vid gott mod, frun lilla, tröstade gamla Ann-Maja och fäktade av alla krafter för att få den nya väven färdig. Då nöden är som störst, är hjälpen som närmast, säger ordspråket, och frun skall få se, att det nog besannas på oss också.

Den goda gumman visste icke själv, huru nära hennes ord voro att uppfyllas, och att hjälparen stod lyssnande utanför dörren.

— Om jag blott visste någon råd att dölja den verkliga bristen för Emil; min stackars gosse har haft nog av bekymmer för sina studier och sin utkomst under alla dessa år, suckade fru Sager.

— I nästa vecka få vi väven färdig, och då får frun pengar från Laholm; dessa räcka nog, tills Emil reser, och sedan kunna vi draga in på ett och annat, menade Ann-Maja.

I detta ögonblick trädde Alban in i dagligstugan, och fru Sager vände sig hastigt emot honom. Han bugade sig djupt och bad att få träffa den unge läkaren.

Fru Sager förde honom genast till dennes rum.

Doktor Sager blev angenämt överraskad, då han igenkände Alban, och han skyndade honom till mötes med utsträckta händer.

— Vilket lyckligt öde förskaffar mig glädjen att i mitt hem hälsa er välkommen? ropade Emil med sin vackra, välljudande stämma.

— Säg snarare olyckligt, svarade Alban och skyndade att trycka läkarens framräckta händer.

Emil bleknade vid dessa ord.

— Har någon olycka hänt Marian, utbrast han med en rörelse, som helt och hållet blottade hans hjärta.

Alban log på ett sätt, som kom läkaren att inse, det han i sin iver förrått sig.

— Jag menar fröken Gyllenton, återtog han.

— Marian befinner sig väl, icke annat jag vet, svarade Alban.

Emil drog en suck av lättnad, och Alban redogjorde hastigt för den händelse, som timat, och för det ärende, som fört honom till läkaren.

Det var naturligt, att denne genast beredde sig att följa med till Thorsholm, dit han länge dragits av sin längtan att återse Marian.

Medan Emil rustade sig för resan, underhöll fru Sager den mörke främlingen.

Alban fann mycket behag i den gamla frun och inlät sig med henne i samtal om hennes son, vilken, såsom han påstod, hade gjort honom ovärderliga tjänster, för vilka han till honom stod i den största tacksamhetsskuld.

— Jag har aldrig haft tillfälle att avbörda mig någon ringa del av min skuld, men ni, min fru, måste hjälpa mig däruti, försåvitt jag någonsin mer skall vända mig till honom vid behov av ytterligare hjälp, slöt han med en betydelsefull blick på gumman.

— Det gläder mig obeskrivligt, att min son lyckats förvärva sig vänner, svarade hon, och hennes ögon strålade av verklig tillfredsställelse.

Men hon hade ännu icke förstått, varåt Alban syftade. Denne återtog därför:

— En mera uppriktig vänskap än min kan han aldrig finna, och ehuru jag icke är någon äldre bekantskap, så skulle jag känna mig lycklig, ifall jag på något sätt kunde vara honom till nytta. De tjänster, er son gjort mig, kunna icke betalas med penningar men jag skulle dock känna mig lugnad, ifall jag även härutinnan finge räcka honom en hjälpande hand: min erkänsla blev därav icke mindre. Jag vet dock, att ett sådant erbjudande av honom skulle tillbakavisas, ehuru han ägde att fordra, vad jag så gärna ville erbjuda; men mitt hopp står numera till er, min fru.

— Till mig?

— Ja, till er. Ni är hans mor, och genom er kan jag få tillfälle att till någon liten del avbörda mig min skuld. Nej, ni får icke neka. Det skulle göra mig otröstlig.

Han ville trycka en sedelbunt i gummans motsträviga hand.

— Då Emil nekar att mottaga penningar för den hjälp, han möjligen varit i tillfälle att giva, så bör icke jag, hans mor, bakom hans rygg mottaga dem, sade hon.

— Men därmed gör ni mycket orätt, min fru, sade Alban allvarligt. Ni stänger för mig den enda möjlighet jag äger att i en framtid vända mig till er son, hur stort behovet av hans hjälp och hans råd än kan bliva, ty också jag har min stolthet.

Om fru Sager varit i mindre trängande behov, skulle hon måhända haft kraft att tillbakavisa det penningebelopp, som Alban med mitt milt våld påtvingade henne; men nu såg hon i denna hjälp försynens skickelse för att lindra hennes bekymmer, då dessa voro som störst.

Då läkaren en stund senare färdig för resan kom ut i salen, skyndade fru Sager ut i dagligstugan med glädjestrålande ansikte.

— Nu äro alla bekymmer slut! ropade hon och bredde ut de granna sedlarna för den häpna trotjänarinnans ögon.

— Var det icke det jag sade! Då nöden var som störst, var hjälpen närmast. Säkert var det en mycket rik och förnäm man, sade denna.

— Utan tvivel, svarade fru Sager. Hur långt ifrån var hon icke att ana, ur vilken källa det guld, som hon höll i sina händer flutit!

Då läkaren anlände till Thorsholm, låg greven i full feber. Emil kunde dock ej annat än gilla de åtgärder, som redan vidtagits, anlade ett nytt förband och anbefallde fullkomlig ro och stillhet.

Alban hade åtföljt honom till Thorsholm men ursäktade sig med att han av enskilda angelägenheter måste uppskjuta sitt besök i slottet.

Med outsäglig förvåning lyssnade både Marian och miss Tweens till läkarens berättelse om grevens räddare.

— Jag visste det, jublade Molly och hennes blickar fingo ett livligt uttryck. Han skulle aldrig hava tillåtit sitt folk att begå en dylik handling. Detta yttrade hon till Marian, då de senare på aftonen befunno sig ensamma i den senares rum.

— Om Alban Vilde är oskyldig till detta och flera andra grova brott, så är han dock en rövare, och lagens hämnd måste förr eller senare träffa honom, sade Marian.

Hennes ton var sträng, då hon yttrade detta, men hon kunde dock ej hindra, att en suck full av dold smärta hävde hennes bröst och banade sig väg över hennes läppar.

Tanken på att Alban kunde bliva fängslad gick som ett svärd genom hennes själ.

För Marian uppgick ett ljus, då hon såg de spasmodiska ryckningar, som skakade Mollys fina gestalt, — väninnan var icke lyckligare än hon själv. Det var ju tydligt, att Molly älskade den mörke främlingen, innan hon än visste, vem han var, och detta förundrade icke Marian, ty hon hade ju icke själv kunnat undgå inflytelsen av hans svarta, blixtrande ögon.

— Stackars Molly, viskade fröken Gyllenton, öppnande sina armar, och för första gången grät Molly vid hennes bröst.

— Du får inte beklaga mig, Marian, snyftade hon, under det hon borrade ned sitt ansikte i väninnans famn. Jag har varit mycket dåraktig, jag medger det, men jag vill dock icke beklagas.

— Varför inte, Molly? Du har inte skapat ditt öde, men det har jag gjort, och dock måste jag tåla, att man beklagar mig, svarade Marian och smekte hennes panna.

Men miss Tweens hade åter blivit herre över sina upproriska känslor, och hon reste sig upp, i det hon sakta drog sig ur Marians armar samt skakade sitt lockiga huvud. Hon var missnöjd över den svaghet, hon lagt i dagen, oaktat hon icke blygdes över sin känsla.

— Jag vill inte tro något illa om honom, sade hon med ett trotsigt uttryck i sina blickar.

— Gud skall veta, att icke heller jag vill det, svarade Marian vemodig ved minnet av gossen, som kysst henne, då hon var en liten flicka och gav honom rosen, vilken han sagt sig ännu bära vid sitt hjärta. — Jag vill inte, och dock tvingas jag därtill av omständigheterna. Vilket enskilt intresse vi än må hysa för honom, få vi dock inte glömma, att han varit och är anförare för Holavedens röverband.

— Men jag vill glömma det, jag, utbrast Molly, och i hennes vackra ögon glänste stora tårar. Jag vill glömma det, ty jag har sett, vad som ligger fördolt i djupet av hans hjärta. Jag har spårad en av världen inte anad ädelhet och funnit, att mången bland oss högt aktad man är tusende gånger sämre än han.

— Däruti har du rätt, Molly, svarade Marian, och hennes stämma darrade. Men om det i världen givs män, vilka förstå att dölja sina dåliga handlingar såvä som sina dåliga tankar, så giver inte detta anledning att i en mindre mörk dager se det, som för ingen kan döljas. Om jag hade kunnat utplåna de mörka handlingar, vilka fläcka Albans liv, så skulle jag gärna hava velat det; ty inte heller för mig är hans slutliga öde så utan betydelse, och då jag tänker på, vad han under andra omständigheter hade kunnat vara, så måste jag djupt beklaga, att händelserna gjort honom till vad han är.

Miss Tweens vände sig bort. Hon kunde icke jäva Marians ord, och under hennes fåfänga försök att åtminstone för sig själv finna en ursäkt, som kunde gälla, då hon tänkte på hans förflutna levnad, fylldes hennes själ av en oändlig bitterhet.

* * *

Så snart Alban Vilde skilt sig från doktor Sager, vilken han följt till Thorsholm, begav han sig direkt på väg mot sitt hem, som han för flera dagar sedan hade lämnat. Han kände sig mycket trött av det kringflackande levnadssätt, han förde; icke heller hade han på länge fått njuta av en enda ostörd vila, och som en följd därav kände han sig icke mindre trött till kroppen, än han hade gjort till själen, vilken oroades av något, som han förr icke känt.

O, om han skild från livets tryckande bekymmer i en stilla trakt finge i ostörd lycka framleva sina återstående dagar vid sidan av det hulda väsende, som utgjorde alla hans tankars föremål, den enda älskade, suckade han, då han med böjt huvud och slappa lemmar satt framåtlutad i sadeln och lät sin vackra gångare föra sig mot det hem, där han väntades blott av dyster ensamhet, skild från de varelser, vilka ägde hans odelade intresse.

Men vad hade han väl gjort, som kunde berättiga honom till en sådan lycka, ett sådant lugn, frågade han sig åter. Han måste medgiva, att han icke förtjänat den, och att till och med hans önskan var oberättigad; det var blott ädel strävan, och det ärliga arbetet, som ägde att fordra en sådan lön för sin möda.

Det var icke första gången han fann sig ovärdig både det gudomliga och det mänskliga överseendet.

Men det var dock ett steg, om än aldrig så litet, framåt på den stig, som kallas bättringens. Han var icke längre den sårke syndaren, och den goda ängeln, vars fingrar visat honom hela vidden av hans mörka dåd, var Marian Gyllenton.

Men ännu befann han sig långt avlägsnad från det rätta, det sanna; hans blick hade väl blivit riktad på det orätta i hans handlingar, och han ångrade dem, men det var icke för själva syndens skull, utan för hennes skull, som han älskade och ville äga, men inför vilken han fann sig så ovärdig, för hennes skull hade han velat hava sina handlingar rena; och därför att han fann henne så oskuldsfull och god, ångrade han sin egen synd och begrät de år, som blivit förspillda.

Dyster till sinnes närmade han sig den mörka skog, i vilken han hade sitt hem beläget.

Ej ett spår av mänsklig tillvaro kunde skönjas mellan dessa höga furustammar, och mellan busksnåren ilade blott de uppskrämda villebråden, vilka där sökte sin näring.

Blott några steg skilde Alban från gårdsplanen; han kunde redan se den slutna dörren av sin hydda, men allt var tyst, och ingen levande varelse syntes till.

Det förvånade honom att icke finna Gerda på förstugutrappan, där hon alltid brukade möta honom och med vältaliga blickar hälsa honom välkommen, icke heller kunde han upptäcka hennes friska ansikte innanför de små fönsterrutorna.

— Är hon väl sjuk? frågade han sig och sprang ur sadeln.

Hästen letade bland de frusna löven efter några ännu friska strån, medan hans herre sprang över gårdsplanen och skyndade att öppna dörre ntill sin boning.

Därinne härskade den största oordning, och av flickan såg han inte en skymt. Hon var försvunnen.

Under det att Alban grubblar över denna omständighet, vilja vi kasta en blick tillbaka och se, vad Storm-Jonas hade uträttat, sedan Petter Västgöte skilts vid honom i Kolmården.

Storm-Jonas hade sagt, att han för en tid ämnade sig in i Tylö-skogen och hade där stämt möte med Petter Västgöte, men han hade icke omtalat den affär, som drog honom mot Holaveden, vars skogsområde han med skäl ansåg farligt för sig.

Men Storm-Jonas hade haft sina utskickade, vilka spionerade på Vilde, vilken han fruktade mera än hans banditer. Han hade fått kännedom om att denne begivit sig längre bort, och att han utan alltför stor risk kunde närma sig Holaveden.

Han drog mot denna trakt av dubbla skäl, vilket vi snart skola se.

Under den tid, då han ännu tillhörde Vildes banditer, hade han stundom haft tillfälle att sammanträffa med Gerda, och han hade redan då sagt sig, att hon var en ovanligt vacker flicka, och alltid sökt visa henne ett slags uppmärksamhet, för vilken hon dock var fullkomligt likgiltig.

Storm-Jonas hade dock icke brytt sig därom; han trodde, att hon tillhörde Vilde, och ansåg, att flickan visade honom själv likgiltighet endast därför, att hon ansåg Vilde för mer än bandets andra medlemmar.

Att flickan kunde hysa en varmare känsla för rövaranföraren, hade Storm-Jonas aldrig tänkt på, och sanningen att säga det frågade han icke heller efter, om det blott kunde lyckas honom att locka henne bort ifrån Vilde, vilken han hatade av hela sin själ, och vars hjärta han därmedtrodde sig träffa i djupet.

Han hade aldrig tänkt på att Alban blott av medlidande tagit flickan till sig. Medlidande var en känsla, som Storm-Jonas aldrig hade hyst, och han kunde därför icke föreställa sig, att den kunde förefinnas hos någon annan. Han ville dessutom åt flickan för egen räkning, och det var därför av ett dubbelt motiv, som han drog hän mot Holaveden, då han visste, att Vilde befann sig långt borta.

Det var hans mening att med list eller våld bortföra Gerda, medan den stackars flickan befann sig ensam och värnlös i den ensliga hyddan, där hon icke kunde vänta sig någon hjälp, då hennes unge husbonde var borta.

Men Vilde hade för ett par dagar sedan begivit sig från hemmet, och sedan Gerda slutat sina sysslor, satte hon sig vid fönstret och blickade ut över gårdsplanen, där gräset ännu stod friskt, fastän hösten för länge sedan gjort sitt inträde, men den täta skogen höll frosten avlägsnad från den lilla platsen utanför hyddan.

Gerda väntade ännu på sin herre, t yhon visste, att han icke så snart skulle hemkomma; men hon satt och tänkte på honom, såsom hon alltid brukade göra, och undrade, hur länge han skulle komma att hava henne hos sig.

Hon skulle icke komma att överleva den dag, då hon visste, att hon ingenting kunde göra för honom vidare. Icke skulle hon få stanna längre, sedan hon blivit överflödig, men icke heller skulle hon kunna leva, då hon ej mer hade hoppet att få se honom. Han var hennes allt, och utan honom hade hon varken sol eller värme, liv eller glädje.

(Forts.)

Bränt barn skyr elden. Unga frun: — Kom hit, skall du få en kyss, min älskling.

Erfarne herrn: — Är det en vårhattskyss eller en promenaddräkts?

Värdefull Svensk Bok FRITT!

Ivarje man borde sända efter ett exemplar av den intressanta och lärorika Svenska Rådgifvaren

"Goda Råd"

Denna berömda med flera illustrationer försedda läkarebok, som Doktor Leigh skrifvit speciellt för svenskar i Amerika, lämnar många värdefulla råd och upplysningar för unga män, omnämner alla för männer säregna sjukdomar, deras följder, förebyggande och huru de kunna botas i hemmet o. s. v. Boken handlar äfven om Lifvets Hemligheter och borde läsas af hvarje man. Om ni varit offer för oförstånd i era unga år, eller systemet blifvit försvagadt genom utsväfningar i senare år, bör ni skrifva efter boken. Ni kan blifva återställd till fullkomlig hälsa och styrka genom Dr. Leighs behandling. Boken sändes alldeles gratis och portofritt i försegladt omslag till alla, som insända namn och adress till

Dr. L. K. LEIGH, 177 N. State St., D. 14, Chicago, Ill.

Ljudvågor

Kring Farmhemmets Härd

Hr. Gräddsändare — har Ni sänt oss en försökssändning? Ni skall bli belåten med betalning och betjäning vi giva.

Saskatchewan Co-Operative Creameries Limited
WINNIPEG MANITOBA

PRIVILEGIERAD AV STATEN

Lär

ENGELSKA

genom **den enda svenska**

korrespondensskolan i Amerika och enda med svenska lärare med statsexamen som språklärare.

$500,000,000.00

Denna ofantliga summa förlora de invandrare årligen, vilka förunnas i en god skola genomgå en kurs i engelska språket, enligt regeringens statistiker. Arbetsgivarna meddela, de funnit sin personals arbete värt ända till 70 proc. mera därefter. Ingenstädes kan ni lära engelska lättare, billigare och bekvämare än genom vår skriftliga, personliga och omsorgsfulla undervisning i ert eget hem genom vår lagligt skyddade korrespondensmetod. Välj det, som många tusentals landsmän före er och sjuttonårig erfarenhet funnit vara det bästa. Dessa kunskaper äro för er värda flera hundratals dollars. Tillbakavisa ej detta erbjudande. Skriv i dag efter kostnadsfria, intressanta upplysningar om denna berömda undervisning jämte tusentals beedigade intyg. Adressera:

Svenska Korrespondensskolan
Avd. T. Red Bank, N. J.

OGIFTA DAMER OCH HERRAR

som önska göra bekantskap med personer, som äro "värda" från $1,000 till $45,000, sänd 10 cents för upplysningar. Damer kostnadsfritt. Tillskriv

PETER E. HANSON
BOX 1005, CHICAGO, ILL.